

Mazsalacas

Veštis

TF un LNNK MAZSALACAS PILSĒTAS GRUPU IZDEVUMS

9.(12)

(nobeigums)

MAZSALACA un MAZSALACIEŠI

pirms 50 gadiem.

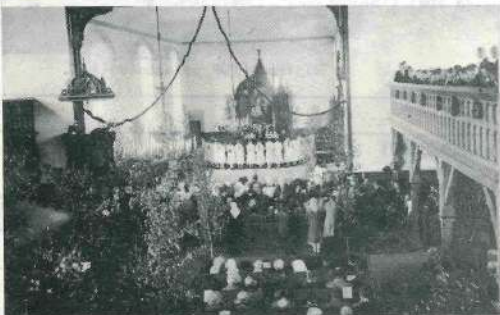
Neatkarīgās Latvijas laikā Mazsalaca bija plaša lauku novada sabiedriskās un kultūras dzīves centrs, kur visus pasākumus ievērojami vairāk kā tagad veica tieši vietējā pašdarbība. Viens no tādiem vietējās kultūras centriem vienmēr bijusi skola.

Mazsalacas Aizsargu un Aizsardžu nodaļu, kas bija pakļauta Valmieras S.pulkam, vadīja A.Liepiņš un F.Ērmans. Aizsargu darbība ne tikai nodrošināja labu sabiedrisko kārtību un efektīvu palīdzību nelieļajiem policijas spēkiem noziegumu novēršanā un ātrā atklāšanā, bet organizēja arī vietējos sporta un mākslinieciskās pašdarbības pasākumus: kori, ansambļus un teātru uzvedumus. Regulāri notika dažādi izlaidīgi mājsaimniecības un rokdarbu kursi, lauksaimniecības ražošanu un rokdarbu izstādes. Aizsargu rīcībā bija nodots Mazsalacas saviesīgās biedrības nams pilsētas centrā ar plašu zāli 700 skatītājiem un pastāvīgi darbojošos bufeti.

Daudz jūtāmāka kā tagad pilsētā bija Mazsalacas brīvprātīgo ugunsdzēsēju biedrības darbība, ko vadīja J.Lauznis. Ugunsdzēsējiem bija laba pūtēju orķestris, koši formas tērpi, un viņi organizēja kupli apmeklētās sacensības un zaļumballes, lai iegūtu līdzekļus ugunsdzēsības tehnikas iegādei un telpu uzturēšanai.

Tā tad bija lielas iespējas izpaust savu iniciatīvu, un nav pamata apšaubīt daudzo biedrību lietderību, kas veidojas patreiz. Svarīgi, lai iestāšanās šajās biedrībās netiktu uzspiesta un nebūtu formāla, kā tas bijis daudzus gadus ar dažādām biedrībām, kuru biedri regulāri maksāja biedru naudu un paši īsti nezināja, kādās biedrībās viņi sastāv (ne darbojas!).

Visas sabiedriskās organizācijas kopā, ieskaitot vēl arī baznīcu un vietējo pašvaldību, gadu gaitā bija izveidojušas lielus tradicionālos pasākumus, kas pulcēja un vienoja plašā Mazsalacas novada ļaudis, kad darba iekdienā klusās Mazsalacas ielas pildījās ar iebrāukšu laucinieku pajūgiem, kad ikdienas darba tērpu pelēcību nomainīja krāšņi tērpi un rotas, un bija grūti atšķirt kalponi no saimnieka meitas.

Dīvas reizes gadā notika jauniešu iesvētīšana, kad baznīca un tās apkārtnē bija ļaunu pārpildīta, visiem rokās ziedu pušķi apsveikumiem. Meitenes garās baltās kleitās un puīši melnos uzvelkos un baltos krēklos kopā ar mācītāju iznāca no baznīcas un pa ozolu aleju lēnā, svinīgā gājienā devās garām brīvības cīnītāju piemineklim, kur viņus ar ziediem ēveica tuvinieki un draugi. Pēc tam brauciens izpušķotos goda ratos viesu pavadībā uz mājām, kur katru jaunieti gaidīja goda vārta.

Līgo vakaru svinēja katrs savās mājās vai arī apstaigājot kaimiņu sētas, kur kura jāpugunis, bet Jāņu dienas vakarā visi, kas vien varēja, gan jauni, gan veci pulcējās Skapajā kalnā uz zaļumballi. Sabrauca no plašās apkārtnes, un mežs ap Skapokalmu pildījās ar zirgu pajūgiem, kuros bija mucipas vai piena kānnas ar pašdarinātu alu, siers un pīrāgi. Spēlēja pūtēju orķestris, darbojās bufetes, svētku šalošana un

mūzika atbalsojās kliņķi. Mežu gan papluņāja, bet tad jau veselu gadu tas atkal varēja atkopties.

Vēl vasarā notika dažas zaļumballes skolas parkā, bet ziemā karnevāli Aizsargu nama zālē. Salīdzinājumā ar šodienu sarīkojumu skaits bija mazāks. Tādēļ ikviens no tiem bija vesels notikums, kam gatavojās rūpīgi un to patiesāk izbaudīja. Īpašu vēribu piegriezta greznu tērpu izvēlei un masku gatavošanai, centās uzvesties atbilstoši visām pieklājības normām (cik nu katrs to prata) un visādi sevi izrādīt no labās puses. Zaļumballēs tika organizēta zirgu un velosipēdu uzraudzība īpašās stāvvietās, notika dažādas loterijas un ziedojumu vākšana.

Pirmajā svētdienā pēc Jāņiem notika Kapu svētki, kuru laikā atkal Mazsalaca bija dzīvas rosmes pilna. Sabrauca ne tikai apkārtējie laucinieki, bet arī citos Latvijas novados aizklidūšie mazsalacieši, kuru senī atdusas vecajā kapeštā. Satikās seni pazīpas, aprunājās, un pēc dievkalpojuma kapos līdz pat vakaram nenorima svētku noskaņa pilsētas ielās.

28.septembrī lielajā tirgus laukumā Pērnavas ielā notika rudens gadatirgus, kas bija ne tikai tirdzniecības, bet arī lauku ļaunu izklaidēšanas pasākums pēc smagās vasaras darbu sezonas. Uzkatīja, ka līdz tirgus dienai jāpabeidz kartupeļu rakšana, un lauku bērni tirgus apmeklējumu sagēma kā apbalvojumu par centīgu darbu. Tirgū lielā skaitā atveda pārdošanai zirgus un dzīvus mājlopus. Jūrmaļnieki atbrauca ar svaigām kūpinātām zivīm, Pīšbalgas virpotāji ar vērpjamajiem ratīņiem un virpotiem krēsliem, pārdeva pītus grozus, koka karotes, mājamatniecību gatavotus darba rīkus un izšuvumus. Tā bija vesela mājamatniecības izstāde - grūti visu atcerēties un uzskaitīt. Kūpēja katli ar karstām desinām, pārdošanā bija klipģeri, nēģi, šāvēti, zuši un, protams, alus. Netrūka arī dažādu fokusu taisītāju un šīgāmu, kas mainīja zirgus un zīlēja uz kārtīm. Tirgū rosme norima tikai vēlā pēcpusdienā, kad tirdznieki izklīda pa mājām, vezdami līdz iepirkumiem un tirgus klipģerus mājīniekiem, kas uz tirgu nevarēja atbraukt, jo laucinieki savas mājas nekad neatstāja tukšas.

Visgaišāko domu un cerību pārpilna tradīcija tomēr bija Ziemassvētku vakars baznīcā un brauciens vai gājieni turp. Lielas vispildīgāk šo sajūtu attēlot izdevies Jānim Forukam dzejolī "Balts sniedzīgā krit uz skujpāp...". Gadiem ilgi šis dzejolis tika pelts, tāpat kā noniecīnātas tika tajā paustās izjūtas. Par šī pārdzīvojuma plašumu un dziļumu liecina tas, ka to neizdevās izdeldēt, un, trešajai tautas atmodai sākoties, Ziemassvētku dievkalpojums atkal pulcēja mazsalaciešus baznīcā.

Pēdējo piecdesmit gadu laikā visa cilvēce pārdzīvojusi gan lielo karu traģēdiju, gan lielas pārmaiņas materiāli tehniskajā attīstībā, kas, protams, skārušas arī Mazsalacu. Šodien gandrīz neiespējami iedomāties Mazsalacas ielas bez automobiļu un traktoru kustības, nākušas klāt tādas tehniskas ērtības kā asfaltēti ceļi, visu lauku māju elektrifikācija, gāzes pavadīti, televīzori, video, ledusskapji, telefons gandrīz katrā dzīvoklī. Dzīvokļos ir daudz vairāk grāmatu, vairāk lasām arī laikrakstus un žurnālus, gandrīz katrs protam vadīt kādu mehānisko transporta līdzekli. Toties stāvam rindās veikalos un ēdnīcās un pērkam to, ko var dabūt, nevis to, ko tiešām vajag. Esam izpostījuši lauku sētas, krievnieki piesārpojuši Mazsalacas apkārtnes skaitos mežus ar visādiem atkritumiem un savu valodu ar riebīgiem lamu vārdiem. Kara gados Mazsalaca necieta tādu materiālo zaudējumu kā Valmiera vai Rājiena, bet gāja bojā vai aizklīda svešumā daudz krāpumu, gudru un darbīgu cilvēku. Piecdesmit gadus esam bijuši spiesti nerunāt to, ko domājam, un rīkoties tā, kā prasa pavēles no augšas un nevis paša sirdsapziņa.

Tādēļ daļēji esam zaudējuši darba un personīgās atbildības tikumus, liekas mazāk cienām cits citu un paši sevi un mazāk smaidām

(turpin 2. lpp.)

kā pirms piecdesmit gadiem.

Pagātni atgriezot neizdosies un to arī nevajag, bet no pagātnes vajag mācīties, lai veidotu skaistu, sakoptu un kulturālu Mazsalaču nākotnes Latviju.

ULDIS DREIMANIS

Rīgas puikas tiltu taisa...

Taču šoreiz - par ģenderta laipas būvētājiem tepat Mazsalačā.

Tā atrodas apmēram puskilometru uz leju no Skapākalna. Laipa savieno abus Salacas krastus.

Taču ne tikai. Tā lieliski kalpo ogotājiem un sēpotājiem, kā arī populārā skrējiena "Apkārt Skapākalnam" dalībniekiem.

Pati laipa izskatās diezgan vilinoša, vai ne? Bet, vai mēs esam padomājuši, kādu enerģiju un pūles prasījusi šīs laipas būvēšana? Šoreiz gribas uzteikt pašus lielākos entuziastus - cilvēkus, kuri nevienam neprasot, apzinās šīs laipas nepieciešamību un, neskatoties uz daudzām grūtībām, cenšas padarīt Mazsalaču savdabīgāku, interesantāku.

Viens no tiem ir rūjienietis Andrejs Griško, kurš, balstoties uz pilnīgu entuziasmu, savu spēku un prātu devis arī Mazsalačai.

Līdžu darbu laipas celtniecībā veikuši arī mazsalačieši: Atis Ābelītis, Valērijs Stepanovs, Imants Blumbergs, Līnards Valdmāns, Mihails Šipčins, Māris Radziņš, Vīgants Radziņš, Jānis Naglis, Andris Kalniņš, Miķelis Ivanovs, Atis Jēkabsons, Edgars Pētersons, Kārlis Žirnis, Juris Vorps.

Paldies!

TICĒSIM SEV!

Ir pagājis maijs, kurš šogad mums visiem bija tik gaidīts un tik daudz cilvēku cerēja, ka Augstākās Padomes telpās tiks pasludināta Latvijas Republikas neatkarība. Un 4. maijs mums visiem kļuva par pašu saulaināko dienu, tuva un dārga kā bērniņa, kā jaunības pirmā mīlestība. Tad negribējās domāt par sāpēm un rūgtumu, ko mūsu tautai bija nesusi pagātne.

Laiks ir pagājis, šī pirmā laimes sajūta izgaisusi, būtu laiks ķerties pie darba un darīt visu, lai mūsu zeme kļūtu sakoptāka, tīrāka, skaistāka. Patreiz liekas, ka šis darbs interesē tikai nedaudzus. Pārējie pacietīgi gaida, ka paliks vēl sliktāk, to laiku kaut kā pārdzīvosim, un pēc tam nāks "zelta laikmets", kad visa kā būs papiknam un tikai tad sāksim strādāt apzinīgi, bez brāķa.

Sādu prātošanu veicina arī atsevišķu sabiedrisko organizāciju darboji, kuri nepārtraukti tautai cenšas iestāstīt, ka mēs esam paaudze, ka tā esam audzināti un citādi nevaram būt, citādi būsim kaut kad tālā nākotnē.

Mēs taču apzogam paši sevi dienu pēc dienas, kļūstam dvēselē nabagāki. Tā ir mūsu nevarība un nespēks, ka netiekam galā paši ar sevi. Brīžiem pat liekas, ka negribam tikt galā.

Kāpēc mēs esam tik nevarīgi un varbūt arī neprātīgi? Vai tā jau nav nožēlojama spītība, kas mūs padara tik nevarīgus.

Dzīve taču neapstājas ne mirkli, tā iet uz priekšu un tai līdzī ir jāiet cilvēkam, apstāties, tas nozīmē zaudēt visu, ticību, cerību un arī nākotni.

Zinot, ka gan Rūjienai, gan Mazsalačai ir jārisina vienas un tās pašas problēmas, gribas aicināt visus cilvēkus iesaistīties kopējā darbā, apzinoties, ka tajā var ielikt katrs tikai savu daļiņu no sevis, bet mūsu zemei Latvijai kļūs vieglāk ar katru dienu.

Stokholmas dzirdēju dzejnieka Andreja Egliša runu, kurā viņš aicināja visas pasaules latviešiem apzināties, ka viņi spēj daudz, jo daudz ir izturējuši, un patreiz nav svarīgāka uzdevuma kā strādāt Latvijas labā, beigt savstarpējo strīdus, jo mērķis visiem ir viens - neatkarīga Latvija.

Cilvēki, ieklausīsimies viens otru, sadosim rokas un iesim tālāk, neapstāsimies un nestrīdēsimies! Ticēsim, kamēr varam un spējam būt kopā, lai strīdas tie, kuri neko negrib darīt - mēs darīsim un ticēsim sev, ka neesam slimi un bezcerīgi samaitāti paaudze, bet lepna un drosmīga, kas spēj tikt pāri savai nevarībai un nespēkam, spējam nepodoties.

A. ZĀLITE,
Rūjienas TDP priekšsēdētāja.

Vislielākais dzīves skaistums slēpjas cilvēku attiecībās, bet arī vislielākās sāpes, jo tas, kas mums pieder katru dienu, var aiziet, vai nu nāves, vai arī dzīves saukts. Un neizmācīsim: visnežēlīgākā autora vārds ir - Dzīve. Lietas, kas izraisa prieku, nav devīgas, bet gan vajadzīgas, allaž nepieciešamas. Prieks ir dzīves jēga un dzīves smagmes iznīcinātājs.

Tādēļ:

Viens no lielākajiem grēkiem, ja nesniedzam cilvēkam to prieku, ko viņš gaida. Un otrs lielākais grēks - ja rūgtumā aizslēdzam savu dvēseli, nepriecādamies par zeltotu lapu un zeltotu domu rudenīgā saules vizmā. Nav jēgaida, lai prieks atnāktu pie mums, pašam jāizstiep roka un jānoplūc prieks. Katrs prieks ir atļauts, kas smalcina un bagātina mūsu iekšieni, nevienam nedarot pāri. Ko sirds lūdz un kam prāts nepretojas, tas ir jāņem stiprām, drošām, bezbailīgām rokām. Un, ko nevaremt, no tā cieš un spēkā jāatteicas.

No Juntas Maurīcijas domu apcerēm.

A. Lejniece

Domu mirklis

Krēslu. Uz zemi nolaidies brīnišķīgs vasaras vakars. Pļavas zaļais smaragds pilns līdz malām piekaisīts ar ziedu uguntipām. Vīrs ziedošās rudzu druvas paceļas viegli dūmakains mākonītis un piesātinā gaisu ar jaunās maizes smaržu. Es esmu vaigu vaigā ar šo brīnišķīgo dabu - ar Radītāja roku darbu. Es esmu vaigu vaigā ar zemi, zemi, no kuras es esmu ņemta un par kuru man jāpaliek. Manas kājas nemir asfaltētu celīņu, bet - zemi. Es mīlu šo putekļaino zemi, zemi, kuru ir mirušas manu tēvu tēvu kājas lūku apavā. Šī ir mana tēvu dzimtene - mana tēvija. Es mīlu šo zemi, kuras vārds ir - Latvija. Šis vārds dziļi skar ikviena skaistākās un svētākās dvēseles stīgas. Kurš ir dzimis uz šīs zemes un kura šūpuļa likste ir cirsta no šīs zemes baltā bērziņa. Kura dzirdi pirmā skāra latviešu mēle, kad māte pirmā pie šūpuļa dziedāja - aijā - šū - šū ...

Es mīlu šo zemi. Zemi, kurai ļaundara rokas cirstās brūces asiņo un ļoti lēni dzīst... Baltā māmuliņa - Laimiņa! Ej pa priekšu šīs zemes dēlien, kuri cīnās par savas tautas brīvību un patstāvību, - un nes guntīgu rociņu, lai kājiņa atkal neiebrien asiņainā jūriņā! 1990. gads.

Pirms piecdesmit četriem GADIEM.

Uzvaras svētku dienu, 16.augustu, Mazsalacas aizsargu saime bija izraudzījusi, lai tajā iesvētītu aizsargu uzņemto igauņu karavīru kapus Salacas upes līcī.

Apmēram kilometru garš gājiens no pilsētas devās uz Salacas krasta nogāzi, kur dzīvoga sargāta, upes līcī atrodas Mazsalacas aizsargu iekoptā divu nezināmu igauņu karavīru atdusas vieta. Kapu iesvētīšanas runu teica igauņu mācītājs F.Stokholms, kas uz svinībām bija ieradies no Tallinas. Viņš uzsvēra, ka latvjus un igauņus vieno kopējas vēstures gaitas. Brāļu kapu komitejas pārstāvis, Rīgas mācītājs E.Bergs savā svētrunā pasvitroja, ka latvju un igauņu draudzība pastāv jau no senām dienām. Lūgšanu norutēja mācītājs A.Skrodēlis. Viņš paziņoja, ka nezināmo igauņu karavīru atdusas vietas uzkopšanai vietējie aizsargi ziedojuši 229 darba dienas un 523 latus. Kapi izbūvēti pēc LĪK (Latvijas lauksaimniecības kamera) instruktora Nesaules projekta. Aizsargi kapu izdaiļošanu vēl turpinās, ierīkojot kāpnes un uzpošos apkārtni.

Kā pirmais vainagu uz kapiem nolika kara ministra un armijas komandiera vārdā artilērijas inspektora ģenerālis A.Danebergs. Savā uzrunā viņš izteica pārliecību, ka ceļš uz šiem kapiem nekad neaizsags, jo te atdusas karavīri, kas pirms septiņpadsmit gadiem atdeva dzīvības par Latvijas un Igaunijas brīvību. Igaunijas valdības vārdā runāja Igaunijas sūtņa v.i. sekretārs Kruuss. Viņš pateicās Mazsalacas aizsargiem par kapu vietas glīto veidojumu un norādīja, ka abu tautu kara gados vienotājas saites tagad miera laikā kļuvušas vēl stiprākas. Igaunijas armijas vārdā vainagu nolika militārais atašējs pulkvežleitnants Saarsens. Orķestris izpildīja Igaunijas himnu. Aizsargu štāba, S.Valmieras aizsargu pulka, apriņķa pašvaldības, Mazsalacas pilsētas, draudzes vārdā vainagu nolika pulka komandieris A.Praulīšs.

Svinības noslēdzās Saviesīgās biedrības namā ar Zemnieku Drāmas teātrā izrādi "Karogs aicina".

No žurnāla "Aizsargs" izrakstija
ATIS SLOKA.

* Domāts 11.augusta, kad Krievija un Latvija 1920.g.11.VIII noslēdza miera līgumu.

Jānis Līsmānis

VELTĪJUMS
VALTERAM HIRTEM

Kāda saulaina
Tveicīga diena!
Es gribēju Tev
Krūzi bērzu sulās lūgt.
Bērzi ir balti!
No baltā dzer,
Pie baltā veldzē slāpes.
Bet man pretī iznāk velns,
No pirmā skata gluži melns.
Nē, meistar, nemānies!
Tavs velns ir balts
Un Tava elle balta.
Palūds, meistar, savam velnam
Atņemt krūzi bērzu sulās
No tā Tava baltā bērza.

Valmieras rajona TDP izbraukuma sesijas lēmums.

1. Mazsalacas pilsētas Padomei un Izpildkomitejai līdz 1.oktobrim veikt ekonomiskos aprēķinus pārejai uz pašvaldību (O.Beķeris).

2. Valmieras rajona RCP uzsākt mājas Birzgaļa ielā 4/6 kapitālo remontu 1992.g.saglabājot ēku arhitektonisko vērtību. Mazsalacas IK nodrošina projekta izstrādi līdz 1991.g.1.aprīlim. (O.Beķeris).

3. Uzdot rajona Izpildkomitejas pr-ja vietniekam I.Saulītīm kopā ar Mazsalacas pilsētas deputātu grupu un "Latvijas līni" un SSPK Mazsalaca filiāļu administrāciju līdz 8.g.1.septembrim atrisināt šo uzņēmumu tālāko attīstību.

Rezervēt 800 jaudas 500 000 rbļ. apjomā katlū mājas rekonstrukcijai 1993.gadā ar galējo jaudu 9,26 kal.

4. Iekļaut RCP 1991.g.celtniecības objektu plānā kapitālo remontu Mazsalacas vidusskolas pils ēkā un internāta ēkā.

5. Noteikt celtniecības apjomu Mazsalacā 1991. - 95.g.'2,9 milj.rubļu apjomā 1984.g.cenās. Mazsalacas pilsētas Padome līdz nākošai sesijai precizē ceļamo objektu celtniecības secību.

6. Pie rajonā IK pr-ja kopā ar Prezidiju jāvienojas par DzKRA, DaSP, RCP, KUK, 9.CREP, LRTNA, Piena kombināta konkrēti veicamajiem darbiem un šo uzņēmumu līdzdalību pilsētas attīstības jautājumā risināšanā.

7. Lūgt Valmieras PBS risināt jautājumu par tirdzniecības centra būvi Mazsalacā 1995. - 1996.g.

Mazsalacas IK meklēt iespējas, kooperējot līdzekļus, risināt jautājumu par pārtikas veikala celtniecību Mazsalacā.

8. Lēmuma kontroli uzdot rajona Padomes patstāvīgai sociālo jautājumu komisijai (pr-js J.Zemļickis) un patstāvīgai tautas saimniecības un ekonomikas komisijai (pr-js A.Leitens).

TAUTAS KALPI NĀK PIE TAUTAS.

Pirmā tikšanās, kurā visi mūsu rajona AP deputāti (Z.Ziedīns, A.Bērziņš, E.Krastīns, I.Briedis, J.Dipēvišs) tikās ar vēlētājiem. Deputāts I.Briedis ierosināja, lai šādas tikšanās notiktu arī Rūjienas un Mazsalacas zonā, tāpēc priekšlikumus par tikšanās laiku sūtīsim uz IK.

Sākumā katrs deputāts 5 minūtēs izteica savu vērtējumu par AP darbu, problēmām.

Tikai konspektīvs ieskaits katra vērtējumā.

Dipēviša kungs: Pirmkārt, TP frakcija varēja izdarīt vairāk. Traucē pašu neizdarība, šēžu neapmeklēšana. Tādēļ daži lēmumi un līkumi palika nepieņemti.

Otrkārt. Mainās arī pretējā frakcija. Nav vairs negatīvas nostādes pret Neatkarības Deklarāciju, valsts valodu. Piekrit arī pilsonības nepieciešamībai, bet "O" vai tuvu "O" variantam.

Ivars Briedis: 1) Deputāta darbā sāku saprast, kā strādā kalpi: ilgi jāšēš, pašst arī kā kuro reizi izdodas (ha-ha, varbūt beidzot prātis novērtēt savu sievu. M.S.).

2) Nepiekritu tiem, kas saka, ka neko neesam izdarījuši. Esam no 70 rbļ. uz 100 rbļ. paaugstinājuši izpeļu, kuru neapliek ar nodokļiem, lēmums par represēto rehabilitāciju, paaugstinātas minimālās pensijas, algas bērnu darbiniekiem, sastādīta valdība, tā aizstāvējusi savu darbības programmu (ap 150 lpp. biezu darbu).

3) Aktuāls ir pilsonības jautājums.

Ziedonis Ziedīns: Lauksaimnieki AP stingri, noteikti ~~gāza~~ savu. Ir noteikti skaidri termiņi zemes pieprasīšanai (1990.g.20.VII) noteikta zemes piešķiršanas secība, izveidota Zemes komisija Ivara Godmāra vadībā.

Ir 2 virzienu piekritēji: a) zemes privatizācija, laba civilizētā kooperācija l/s, b) provēt uzprišināt esošo kolchozu sistēmu. Strīdas par galveno problēmu:

a) vai dosim zemi bijušam īpašniekam,

b) vai tam, kas to pašlaik apstrādā.

Es atbalstu pirmo virzienu, bet nodokļiem jāstimulē tās apsaimniekošana.

Ed.Krastīns, A.Bērziņa vērtējumu neizklāstīšu, jo tas jau lasīts "Liesmā".

Vēlētāji pārmeta deputātiem, ka viņi vēl nav nodrošinājuši Lejputriju mūsu republikā.

Varu paziņot, ka mūsējie kalpi cītīgi apmeklēja plenārsēdes.

Valmieras rajona tautas deputāts,
MIHAILS SIŅICINS.

Pludmales volejbols Mazsalacā.

Doma sarīkot šāda veida sacensības radās pēc tam, kad biju piedalījies vairākos semināros, kurus rīkoja Latvijas volejbola federācija. Republikā šis sporta veids kļūst arvien populārāks. Te liels nopelns ir šī sporta veida entuziastiem. Jāsaka, ka te savus spēkus var pārbaudīt jebkura vecuma un dzimuma esošie un bijušie sportisti (volejbolisti).

Lai šādas sacensības varētu notikt, bija jāiekārto speciāli smilšu laukumi. Talkā nāca mani bijušie audzēkņi un kopīgiem spēkiem iekārtojām laukumus skolas parkā. Un tā 21. jūlijā pludmales volej - bols varēja sākties. Ar dažām gaidījām šo dienu, jo laika apstākļi nelutināja. Par prieku dalībniekiem un sacensību organizatoriem šī diena bija pateicīga sacensību izvešanai. Sacensībām pieteicās septiņas komandas, pareizāk sakot septiņi pāri: trīs no pilsētas, divi no Ramatas, viens no Skapkalnes ciema un viens no kopsaimniecības "Imants Sudmalis".

Izloze notika divās apakšgrupās. Priekšsacīkšu spēles ritēja pēc riņķa sistēmas vienā setā līdz 15 punktiem. Pusfinālā tikās pāri Pimucāns A., Stepanovs V. ar pāri Riekstiņš A., Strazdiņš A. un Žugs E., Adata A. ar brāļiem Ramatiem V., V.

Pirmajā pusfinālspēlē ar 2:0 uzvarēja Pimucāns A., Stepanovs V. Otrajā pusfinālspēlē ar 2:0 uzvarēja Žugs E., Adata A.

Finālā par 3. vietu tikās pāri Riekstiņš A., Strazdiņš A. un brāji Ramati V., V. Vienlīdzīgā cīņā 3. vietu, uzvarot ar 2:0, izcīnīja "Imants Sudmalis" pārstāvji Riekstiņš A. un Strazdiņš A.

Lai noskaidrotu pirmos uzvarētājus pludmales volejbolā, laukumā devās pāri Pimucāns A., Stepanovs V. un Žugs E., Adata A. Šie pāri līdz finālam nebija saudējuši nevienā setā. Sajā saistošajā spēlē ar 2:1 uzvaru izvēina Žugs E. un Adata A. par to, ka uzvara nēnāca viegli, lēcina spēles trešais sets - 15:14.

Pāri sarindojās šādā secībā:

1. vietā - Žugs Egons un Adata Aleksandrs
2. vietā - Pimucāns Aigars un Stepanovs Valērijs
3. vietā - Riekstiņš Ainārs un Strazdiņš Aigars
4. vietā - Ramats Valdis un Ramats Vairis.

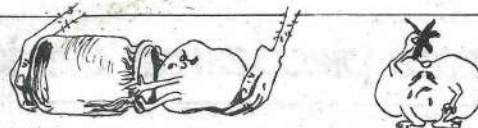
Pāri, kuri izcīnīja attiecīgi 1., 2. un 3. vietu, tika apbalvoti ar diplomiem, vimpļiem, medaļām un naudas prēmijām.

Par dalībnieku prēmēšanu jāpateicas šo sacensību sponsoriem avīzei "Mazsalacas Vēstis".

Tie nedaudzie skatītāji - līdzjutēji, kuri bija ieradusies pavērot šo sacensību norisi, kā arī paši dalībnieki, bija apmierināti. Dalībnieki izteica domu, ka šādas sacensības jārinko vairākos posmos vasaras mēnešos. Domāju, ka šī ideja ir vērā ņemama.

Man kā sacensību tiesnesim, gribētos redzēt vēl kuplāku dalībnieku skaitu. Tāpēc esiet atsaucīgāki gan lieli, gan mazi, gan veci, gan jauni, gan meistari, gan iesācēji.

M. SEIMANS,
sacensību galv. tiesnesis, republikas kategorijas
tiesnesis.

Piedāvāju darbiņam saimniecēm dažas dārzeņu konservēšanas receptes. Tās nav manis izdomātas, bet noklausītas un aizgūtas, kaut gan pati esmu tās praktiski pārbaudījusi.

Tomāti marinādē.

- Marināde:
- 1 l ūdens
 - 1 ēd.k. sāls (ar kaudzi)
 - 1 ēd.kar. cukurs
 - 1 ēd.kar. asā tomātu mērce
 - 1 daiviņa ķiploka

garšvielas: selerijas, pētersīļi, dilles.

Ūdeni ar sāli, cukuru un garšvielām uzvāra. Pievieno tomātu mērci. Sausus, tīrus tomātus pilda burkā, pārlej ar atdzesētu marinādi un pasterizē: 0,5 l burkas 10 min., 1 l burkas - 15 min., 3 l burkas - 25 min.

Jāiegaumē, ka burkas iekšējā saturā t^o nedrīkst pārsniegt 75^oC.

Dārzeņu salāti.

I

- 3 kg tomātu
 - 2 kg burkānu
 - 1 kg sīpolu
 - 0,5 l eļļas
 - 0,5 l tomātu mērce
 - 1 ēd.karote cukurs
 - 1 ēd.karote sāls
- nedaudz etiķa.

Tomātiem noņem mizīpu, sagriež mazos gabaliņos. Burkānus, sīpolus var samalt gaļas mašīnā. Visus produktus liek katlā un vāra ne mazāk kā 1,5 stundas uz lēnas uguns, kamēr burkāni mīksti. Pilda ļoti blīvi burkā, uzglabā aukstā vietā.

II

- 1,5 kg tomātu
- 1 selerija ar visu sakni
- 2 pētersīļi
- 2 lieli sīpoli
- 1 glāze cukurs
- 1 ēd.kar. sāls
- 2 papriķas
- 2 ēd.kar. etiķa

Tomātiem noņem mizīpu, paprikām izņem sēklas, smalki sagriež. Pārējos dārzeņus samal gaļas mašīnā.

Visus produktus liek katlā un vāra uz lēnas uguns 1,5 st. Karstu blīvi sapilda burkā, noslēdz ar plastmasas vāciņiem.

V. PURIŅA

AKTUALITĀTES

LTF

23. jūlija Domes sēdē notika informatīvā bijetena "Mazsalacas Vēstis" redaktora vēlēšanas. Uz šo vietu pretendēja 4 konkurss dalībnieki. Ar 11 balsīm par un 1 atturoties, uzvaru guva mazsalacietis Jānis Bērziņš.

Jauno redaktoru sveikt bija ieradusies viesi pat no kaimiņu laikrakstu redakcijām.

Vēlam sekmes arī mēsi!

Nobeigumā Jānis Naglis informēja par to, ka "Mazsalacas Vēstis" reģistrētas apvienībā "Litta" un juridiski ir kļuvis pilntiesīgs laikraksts.

MAZSALACAS EV-LUTERISKĀ DRAUDZĒ

13. augustā pēc dievkalpojuma draudze pulcējās vienkopus, lai pārrunātu par Baznīcas 100gadu jubilejas svinībām jau šoruden.

Otrs svarīgākais jautājums bija par pastāvīga draudzes mācītāja nepieciešamību.

Izvērtējot draudzes priekšlikumus, nolēma lūgt pilsētas TDP rast iespēju nodrošināt mācītāju ar dzīvokli un darba telpām bijušajā mācītāja mājā.

Tuvākā laikā draudzes Padomes locekļi dosies vizītē pie arhibīskapa Gaīlīša kunga.

Atbildīgais par izdevumu Jānis Naglis
Iespiešs Valmieras tīp. "Liesma".
Ofseta tehn. Pasūt. Nr. ... Met. 999

Red.kolēģ. A. SLOKA, B. BAŠKERE, V. PURIŅA,
R. TAUBE, J. BĒRZIŅŠ

Adrese: Mazsalaca, p/k 110
Foto - Māris Zariņš Maksā 30 kap.

Mazsalacā runā, ka...

... jaundevēlētais "Mazsalacas Vēstis" redaktors pēc apstiprināšanas amatā nodevis zvērestu, kas saturā un formas ziņā bijis līdzvērtīgs PSRS prezidenta zvērestam. Un vēl baumo, ka procesuālā atšķirība esot bijusi tā, ka redaktors zvērējot turējās paceltus divus pirkstus.

... kāds no redaklējijas locekļiem speciāli devies kalnos pēc iespaidiem "M.V." Un vēl baumo, ka kāds devusies Baikāla virzienā, lai pasmeltu idejas laikraksta mākslinieciskajam noformējumam.

... naktī no 10. uz 11. augustu notikusi izvešana. Šoreiz rietumu virzienā izvesta viena persona.

... visas sēnes ir ēdamas, dažas ... tikai reizi mūžā.